

Arrest

nr. 210 805 van 11 oktober 2018
in de zaak x / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen X en X, op 23 oktober 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 12 september 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en zijn advocaat A. LOOBUYCK en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 1 Op 28 juli 2017 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 12 september 2017 wordt voormelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Het tegen deze beslissing ingesteld beroep is gekend onder het rolnummer X

1.2 Op 12 september 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) eveneens een beslissing tot afgifte van een

bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing, die op 23 september 2017 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer:

Naam, voornaam: J(...) M(...), A(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Pakistan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

Betrokkene dient vergezeld te worden door:

M(...) M(...) Z(...), geboren op (...), nationaliteit: Pakistan

M(...) M(...) R(...), geboren op (...), nationaliteit: Pakistan

Reden van de beslissing:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23.06.2015, aan betrokkene betekend op 23.06.2015.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsverplichting, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Ze meent ook dat er sprake is van een schending van het vertrouwensbeginsel.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“II. 1.1. Dat verzoekende partij haar jongste kind speciale begeleiding nodig heeft op school, wordt door de verwerende partij in de beslissing ex. art. 9bis VW erkend.

Dat het oudste kind schoolplichtig is en enkel het onderwijssysteem in België in het Nederlands kende, wordt niet ontkend. Dat Urdu in Pakistan de meest gesproken taal is en een ander schrift vereist, wordt nergens overwogen, noch in de beslissing ex. art. 9bis VW, noch in de thans bestreden beslissing.

Artikel 74/13 VW luidt als volgt:

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Zoals hierboven gesteld werd met het hoger belang van het kind hoegenaamd geen rekening gehouden!

II.1.2. Het is immers nogal cynisch dat de verwerende partij meent dat deze minderjarigen haar verantwoordelijkheid niet zijn, louter en alleen omwille van het feit dat ze zich hier in illegaal verblijf bevinden – ze stelt dit immers met zoveel woorden in de beslissing ex. art. 9bis VW:

Het feit dat zijn kinderen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat hun vader bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precare verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hem al betekend werden. Hij liet het schoolbezoek van zijn kinderen bewust plaatsvinden in deze precare situatie. Met betrekking tot het tussentijds evolutieverslag d.d. 29.05.2017 van (...), revalidatiecentrum, met betrekking tot zoon M(...) R(...), merken we op dat betrokkene niet aantoonde dat deze begeleiding dit schooljaar verderloopt. Evenmin toont betrokkene aan dat dergelijke begeleiding niet beschikbaar is in het land van herkomst. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Dit heeft niets te maken met het hoger belang van het kind, doch wel met het argumenteren waarom dit hoger belang niet zou bestaan.

Verwerende partij neemt haardromen voor werkelijkheid aan!

Dergelijke argumentatie doet dan ook volledig afbreuk aan artikel 74/13 VW!

In de thans bestreden beslissing maakt het hoger belang van het kind zelfs geen voorwerp van motivering uit.

Begrijpe wie begrijpen kan.

II.1.3. De verwerende partij kan onmogelijk voorhouden dat de minderjarige kinderen van de verzoekende partij met een gedwongen terugkeer naar Pakistan zouden gebaat zijn.

Het jongste kind is immers in België geboren en kent dus Pakistan niet - en dan wordt de speciale begeleiding die het nodig heeft nog niet in overweging genomen.

Het oudste kind verblijft hier sinds zijn éénjarige leeftijd en aldus hoeft het geen betoog dat zijn volledige belangencentrum zich in België bevindt.

Blijkbaar is dit niet het overwegen waard...

II.1.4. In die zin meent de verzoekende partij dan ook dat de verwerende partij artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de materiële motiveringsplicht heeft geschonden."

3.2 De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (cf. RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rehtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het redelijkheidsbeginsel wordt erop gewezen dat dit beginsel slechts geschonden is wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet erop gewezen worden dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (cf. RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als één van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (cf. RvS 25 februari 2009, nr. 190.792; RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (cf. RvS 23 december 2008, nr. 189.168; RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij ook de schending aanvoert, luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM en artikel 3 van het VN Kinderrechtenverdrag. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EU van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan slechts worden afgeleid dat de gemachtigde bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening moet houden met welbepaalde fundamentele rechten, in het bijzonder met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven, en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

De verzoekende partij wijst erop dat haar jongste kind speciale begeleiding nodig heeft op school en dat het oudste kind schoolplichtig is en enkel het onderwijssysteem in België in het Nederlands kent. Ze betoogt dat geen rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind. De verzoekende partij geeft aan dat het nogal cynisch is dat de gemachtigde meent dat deze minderjarigen zijn verantwoordelijkheid niet zijn, louter en alleen omwille van het feit dat ze zich hier in illegaal verblijf bevinden en wijst op de motivering in dit verband in de onontvankelijkheidsbeslissing van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Ze meent dat de motivering in voormelde onontvankelijkheidsbeslissing niets te maken heeft met het hoger belang van het kind, doch wel met het argumenteren waarom dit hoger belang niet zou bestaan. De verzoekende partij benadrukt dat in de thans bestreden beslissing het hoger belang van het kind zelfs geen voorwerp van motivering uitmaakt. Ze herhaalt dat het jongste kind immers in België is geboren en dus Pakistan niet kent- en dan wordt de speciale begeleiding die het nodig heeft nog niet in overweging genomen - en wijst erop dat het oudste kind hier sinds zijn éénjarige leeftijd verblijft en aldus het geen betoog hoeft dat zijn volledige belangencentrum zich in België bevindt.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij met voormeld betoog hoofdzakelijk de elementen herhaalt zoals aangevoerd in haar aanvraag van 28 juli 2017 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad wijst er in dit verband op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat in de onontvankelijkheidsbeslissing van 12 september 2017 aangaande de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, getroffen op

dezelfde dag als de bestreden beslissing, reeds uitdrukkelijk werd gemotiveerd omtrent deze aangehaalde elementen.

Zo werd in de onontvankelijkheidsbeslissing van 12 september 2017 omtrent de schoolgaande kinderen het volgende gemotiveerd:

“Het feit dat zijn kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van beide kinderen steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het hun vader is die de belangen van zijn kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Het feit dat zijn kinderen in België school gelopen hebben, geeft enkel aan dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd. Dit verandert echter niets aan de vaststelling dat hun vader bewust de keuze hebben gemaakt om hun uiterst precare verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hem al betekend werden. Hij liet het schoolbezoek van zijn kinderen bewust plaatsvinden in deze precare situatie. Met betrekking tot het tussentijds evolutieverslag d.d. 29.05.2017 van S(...), revalidatiecentrum, met betrekking tot zoon M(...) R(...), merken we op dat betrokkene niet aantoonde dat deze begeleiding dit schooljaar verderloopt. Evenmin toont betrokkene aan dat dergelijke begeleiding niet beschikbaar is in het land van herkomst. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Uit voormelde onontvankelijkheidsbeslissing over de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet blijkt wel degelijk dat rekening werd gehouden met de schoolgaande kinderen, evenals het gegeven dat de jongste zoon begeleid wordt in het revalidatiecentrum S(...) waarbij werd geoordeeld dat deze niet als buitengewone omstandigheden aanvaard kunnen worden, wat betekent dat deze elementen een terugkeer naar het land van herkomst niet onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de motivering in voormelde onontvankelijkheidsbeslissing niets te maken heeft met het hoger belang van het kind, doch wel met het argumenteren waarom dit hoger belang niet zou bestaan, wijst de Raad erop dat de beoordeling van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet die betrekking heeft op de ontvankelijkheid ervan, wil zeggen dat de vraag wordt onderzocht of er buitengewone omstandigheden zijn om de aanvraag in te dienen in België in plaats van in het herkomstland, en waarbij dus geantwoord wordt op de vraag of een verzoekende partij al dan niet naar het herkomstland kan terugkeren. Zodoende kan de verzoekende partij niet dienstig verwachten dat de bestreden beslissing nog eens motiveert over elementen waarmee reeds rekening werd gehouden temeer de motieven van de onontvankelijkheidsbeslissing van 12 september 2017 waaruit blijkt dat rekening werd gehouden met de schoolgaande kinderen, aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en zij ook tegen deze beslissing een beroep heeft ingesteld bij de Raad dat gekend is onder het rolnummer 212 653, en werd verworpen op 11 oktober 2018 bij arrest met nummer 210 805.

De Raad merkt vervolgens op dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen motiveringsverplichting inhoudt in die zin dat in het verwijderingsbesluit zelf omtrent dit artikel moet worden gemotiveerd. Het volstaat dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de in de voormelde bepaling opgesomde elementen.

In dit verband merkt de Raad nog op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat in de synthesesnota van 12 september 2017, waarbij als beslissing ook een bijlage 13 wordt aangegeven, rekening werd gehouden met de elementen zoals bepaald in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waaronder ook het hoger belang van het kind en het gezins- en familieleven. Bij het hoger belang van het kind wordt gesteld dat het hoger belang van het kind niet wordt geschaad daar de gezinseenheid behouden blijft. Vervolgens wordt in voormelde synthesesnota aangegeven dat betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet kan verkregen worden in het land van herkomst en de scholing evenmin een speciale infrastructuur behoeft die niet beschikbaar is in het land van herkomst.

In de mate dat de verzoekende partij betoogt dat het bovendien nogal cynisch is dat de gemachtigde in de onontvankelijkheidsbeslissing meent dat de minderjarigen zijn verantwoordelijkheid niet zijn, louter en alleen omwille van het feit dat ze zich hier in illegaal verblijf bevinden merkt de Raad in de eerste plaats op dat de verzoekende partij hierbij uitsluitend kritiek uit op een niet in het geding zijnde beslissing aangaande de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van voormeld artikel 9bis. Hoe

dan ook, merkt de Raad op dat in de onontvankelijkheidsbeslissing van 12 september 2017 aangaande de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in geen geval werd geoordeeld dat de minderjarigen niet de verantwoordelijkheid van de gemachtigde zijn, louter en alleen omwille van het feit dat ze zich hier in illegaal verblijf bevinden. Zoals hoger weergegeven blijkt uit de motivering van voormelde onontvankelijkheidsbeslissing dat uitdrukkelijk rekening wordt gehouden met de minderjarige schoolgaande kinderen waarbij werd geoordeeld dat de verzoekende partij niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden en dat de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur behoeft die niet in het land van herkomst te vinden is, dat de verplichte scholing van beide kinderen steeds plaatsvond in illegaal verblijf en dat hierbij bijgevolg kan opgemerkt worden dat het hun vader is die de belangen van zijn kinderen heeft geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Er werd vervolgens in de onontvankelijkheidsbeslissing van 12 september 2017 gesteld dat het feit dat de kinderen in België school gelopen hebben, enkel aangeeft dat hen het recht op onderwijs niet werd ontzegd, dat dit echter niets verandert aan de vaststelling dat hun vader bewust de keuze heeft gemaakt om hun uiterst precare verblijf verder te zetten ondanks alle weigeringsbeslissingen en bevelen om het grondgebied te verlaten, die aan hem al betekend werden en dat hij het schoolbezoek van zijn kinderen bewust liet plaatsvinden in deze precare situatie. De Raad herhaalt dat hierbij ook rekening werd gehouden met de begeleiding van het jongste kind waarbij werd geoordeeld dat de verzoekende partij niet aantoonde dat deze begeleiding dit schooljaar verderloopt en evenmin wordt aangetoond dat dergelijke begeleiding niet beschikbaar is in het land van herkomst. Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden als zou de gemachtigde louter geoordeeld hebben dat de minderjarigen niet zijn verantwoordelijkheid zouden zijn louter en alleen omwille van het feit dat ze zich hier in illegaal verblijf bevinden en als zou geen rekening zijn gehouden met het hoger belang van de kinderen. Door thans louter aan te geven dat het oudste kind enkel het onderwijssysteem in België in het Nederlands kent, dat Urdu in Pakistan de meest gesproken taal is en een ander schrift vereist en dat zijn volledige belangencentrum zich in België bevindt, kan de verzoekende partij geen afbreuk doen aan het voorgaande. Bovendien wordt deze argumentatie voor het eerst ontwikkeld in het verzoekschrift van de verzoekende partij, zodat het duidelijk is dat de verwerende partij geen rekening kon houden met deze elementen op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt bijgevolg niet aannemelijk gemaakt.

De Raad stipt ten slotte aan dat de verzoekende partij in geen geval het eigenlijk motief van de bestreden beslissing betwist, met name het motief inzake artikel 7, 1° van de vreemdelingenwet waarbij wordt aangegeven dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig visum evenals het motief inzake artikel 74/14, § 3, 4° van de vreemdelingenwet waarbij wordt aangegeven zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 23 juni 2015.

Gelet op het voorgaande, toont de verzoekende partij met haar betoog niet aan dat de bestreden beslissing niet zorgvuldig voorbereid zou zijn, zou steunen op verkeerde feitelijke gegevens of geen rekening zou zijn gehouden met alle gegevens of dienstige stukken, niet zou steunen op deugdelijke motieven, geen feitelijke motivering zou bevatten die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren of kennelijk onredelijk zou zijn. Een schending van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij maakt geen schending aannemelijk van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsverplichting, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

3.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend achttien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU